

РЕШЕНИЕ

№ 649

гр. Благоевград, 10.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, III ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Татяна Д. Богоева Маркова

при участието на секретаря Миглена Ант. Каралийска
като разгледа докладваното от Татяна Д. Богоева Маркова Гражданско дело №
20221210101391 по описа за 2022 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по настоящото дело е образувано въз основа на искова, подадена от Н. Л. Д., с ЕГН *****, с адрес с. С....., чрез пълномощник адвокат В. И., с адрес за връчване на съобщения гр. С..... против „Е..... с ЕИК ....., със седалище и адрес на управление гр. С....., представлявано от Д.....

С исквата молба се иска да бъде постановено решение, с което да се признае за установено, че Н. Л. Д., ЕГН: *****, с адрес: общ.Б..... не дължи на "Е..... със седалище и адрес на управление гр. С....., представлявано от Д.....и Х..... сумата в общ размер на 15 880,19 лева /петнадесет хиляди осемстотин и осемдесет лева и 19 ст./, от която главница: 8 537,59 лева /осем хиляди петстотин тридесет и седем лева и 59 ст./ и лихва: 7 342,60 лева /седем хиляди триста четиридесет и два лева и 60 ст./, тъй като за същата е настъпила давността по чл. 111, б. "в" от ЗЗД, за обект находящ се гр.Б....., ж.к. "Е., с .....клиентски номер .....

Иска се да бъде осъден ответника да заплати на ищеца сторените разноски по делото.

Твърди се в исквата молба от ищеца, че на негово име са налице партии по недвижими имоти в "Е....." АД, ЕИК ....., като един от тях се намира в гр.Б..... с клиентски номер ..... Поддържа се, че електрозахранването за въпросния имот е спряно от значителен период от време, като дори П електромерите са премахнати. Сочи, че разговарял с представител на ответника в обозначените клиентски центрове и бил уведомен, че има висящи задължения за много дълъг период от време, като поради тази причина електрозахранването е спряно. Поискал справка относно размер на дължимата сума, като от страна ответника му било отказано. Поддържа, че на 25.03.2022г. било вх. Заявление в „Ч..... с което поискал чрез проц. представител да бъде издадена необходимата справка, като във връзка с дадения отговор подал Заявление за услуги по ценоразпис, предоставяни от „Ч....., с Вх. № 12004599470/14.04.2022г., с което поискал да бъде издадена справка за задълженията на ищеца за имот в гр.Б. с кли.....ентски номер 300145964111. На 29.04.2022г. получил отговор по имейл от „Е...../преобразувано по справка от Търговския регистър на 28.04.2022г. от „ .....Ч. с което бил информиран, че за период от 36 (тридесет и шест) месеца назад, считано от месец април 2019г. до месец април 2022г. по договор за продажба на електрическа енергия с клиентски номер 300145964111 не е подавана

информация за отчетени, консумирани количества енергия, както и че поради тази причина, въз основа на заплатена цена за съответната услуга, като приложено изпращат справка за налични задължения за цитирания по горе период. Твърди се в исковата молба, че в края на 2021г. тогавашното „Ч.....“ е образувало ч.гр.д.№ 3010/2021г. по описа на Районен съд — гр.Б. където е п.....ретендирано суми по фактури за периода от 31.10.2018г. до 10.08.2019г., по което дело Н. Л. Д. е заплатил претендираното на ответника. Сочи се, че в имейл отговора е посочено, че г-н Д. дължи общата сума в размер на 15 880,19 лева /петнадесет хиляди осемстотин и осемдесет лева и 19 ст./, от която главница: 8 537,59 лева /осем хиляди петстотин тридесет и седем лева и 59 ст./ и лихва: 7 342,60 лева /седем хиляди триста четиридесет и два лева и 60 ст./, в която са включени фактури за периода от 31.10.2018г. до 10.08.2019г.

Сочи се от ищеца, че с оглед на изложеното депозирал ново заявление с Вх. № 1204621850/09.05.2022г. до Ел....., с което помолил насрещната страна да предостави пълна информация за така формираното вземане по главници по фактури, лихви, акцесорни вземания и други суми, формиращи вземането, в общ размер от 15 880,19 лева, като на същата дата входиран и второ заявление с вх.№ 1204621804/09.05.2022г. до Е.....с което заявил, че желае „.. да от.....пише така посочената обща сума формирана от главница: 8 537,59 лева /осем хиляди петстотин тридесет и седем лева и 59 ст./ и лихва: 7 342,60 лева /седем хиляди триста четиридесет и два лева и 60 ст./. На 17.05.2022г. получил 2 /два/ отговора по имейл от Е. от..... отговор на заявление с Вх.№ 1204621850/09.05.2022г. и заявление с вх.№ 1204621804/09.05.2022г., които по съдържание са идентични. По същество се развиват съждения за погасителната давност, което отговаря на заявление с вх.№ 1204621804/09.05.2022г., но по никакъв начин не отговаря на заявление с Вх.№ 1204621850/09.05.2022г., което ищецът счита за отказ от предоставяне на информация, като обобщено ответникът е заявил, че следва да потърси правата си по съдебен ред, а дължимата сума, е 15 880,19 лева /петнадесет хиляди осемстотин и осемдесет лева и 19 ст./, от която главница: 8 537,59 лева /осем хиляди петстотин тридесет и седем лева и 59 ст./ и лихва: 7 342,60 лева /седем хиляди триста четиридесет и два лева и 60 ст./.

Ищецът твърди, че посочената сума е абсолютно недължима, тъй като за периодични плащания каквото потреблението на електроенергия, несъмнено е, то изрично се позовава на изтекла погасителна давност, относно сумата в общ размер на 15880,19 лева /петнадесет хиляди осемстотин и осемдесет лева и 19 ст./.

С оглед на гореизложеното е направил всичко възможно да се снабди с информация от ответника, касаеща сумата за главницата в размер 8 537,59 лева /осем хиляди петстотин тридесет и седем лева и 59 ст./ за какъв период се отнася, както и сумата по лихвата в размер на 7 342,60 лева /седем хиляди триста четиридесет и два лева и 60 ст./. за какъв период се отнася, но същото било отказано.

С исковата молба ищецът изрично относно претенцията от ответната страна, се позовава на изтекла 3 /три/ годишна давност. Поддържа, че вземанията на топлофикационни, електроснабдителни и водоснабдителни дружества, както и на доставчици на комуникационни услуги също съдържат изброените признаци на понятието, поради което са периодични плащания по смисъла на чл. 111, б.„в“ ЗЗД и за тях се прилага тригодишна давност. Задълженията на потребителите на предоставяните от тези дружества стоки и услуги са за изпълнение на повтарящи се парични задължения, имащи единен правопораждащ факт - договор, чиито падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите им са изначално определяеми, независимо от това дали отделните плащания са с еднакъв или различен размер.

С разпореждане № 1800/04.07.2022 г., след като е извършил проверка за редовност на исковата молба /чл. 129 от ГПК/ и допустимост на предявените с нея искове, в съответствие с чл. 130 от ГПК, на основание чл. 131 от ГПК, съдията докладчик е постановил препис от исковата молба и доказателствата към нея да се изпратят до ответника с указание, че в едномесечен срок може да подаде писмен отговор, отговарящ на изискванията на чл. 131, ал. 2 от ГПК.

Изпратеното съобщение до ответното дружество е връчено на 11.07.2022г. В срока по чл. 131 от ГПК по делото в указания едномесечен срок на 02.08.2022г. е постъпил писмен отговор от ответника. Със същия е сторено възражение за недопустимост на предявения иск, по същество се изразява становище за неоснователност. Претендират се сторените по делото разноси.

Твърди се от ответника, че ищецът Н. Л. Д. е страна по договор за доставка на ел. енергия по открита партида с Клиентски номер: 300145964111 за адрес гр. Б..... в която връзка прилага договор при общи условия/ОУ/, като съгласно чл. 98а, ал.4 от Закона за енергетиката /ЗЕ, чл.98б, ал.4, отм. в редакцията преди ДВ, бр. 54/ и постоянната съдебна практика, същият обвързва страните без изричното му писмено приемане.

Твърди се от ответника, че процесната сума в размер на главницата 8 537,59 лв. е от реално използвано количество електрическа енергия в имота на ищеца за период от м.10.2007г. до 12.10.2018г., върху която е начислена неустойка за забавено плащане в размер на 7 486,64 лв. за период от 11.12.2007г. до 18.07.2022г., видно от извлечение от клиентската информационна система по партида с клиентски № 300145964111, което прилага.

Поддържа се, че сумите не са платени до момента.

Сочи се в писмения отговор, че ответникът притежава Лицензия /която прилагам/ за обществено снабдяване с електрическа енергия № Л-13 5-11 от 29.11.2006 год. Съгласно § 129, ал 2 от ПЗР на Закона за енергетиката до издаване на лицензи за краен снабдител обществените снабдители с електрическа енергия изпълняват функциите на крайни снабдители на съответните територии, произтичащи от ЗЕ, и издадените им лицензи за обществено снабдяване с електрическа енергия, доколкото не му противоречат. Ответното дружество е краен снабдител, а ищеца е клиент на ел. енергия. В посочените качества, страните са обвързани от Общите условия със силата на закон за тях на основание чл. 20а от ЗЗД.

Сочи се, че изрично в чл. 13 т. 1 от Общите условия на договорите за продажба на електрическа енергия на „Е.....“ е договорено основното задължение на всеки потребител на електрическа енергия - Да заплаща стойността на използваната електрическа енергия в сроковете и по начина, определен в Общите условия.

Поддържа, че направеното възражение за изтекла погасителна давност по отношение на главното вземане и лихвите е неоснователно. Институтът на погасителната давност уреден в разпоредбите на чл. 110 - чл. 120 от ЗЗД представлява срок, след чието изтичане кредитора по едно правоотношение губи своето право за принудително удовлетворяване на едно свое изискуемо вземане, в тази връзка всички вземания са изискуеми.

Относно погасителната давност в правната доктрина са залегнали различни мнения, но въпреки теоритичните спорове, правната същност на ефектът, който възниква с изтичане на погасителната давност, се свързва с възможността да се откаже изпълнение на кредитора по облигационното правоотношение, в случай че той поиска това. Следователно за длъжника възниква едно потестативно право да откаже изпълнение, а в същото време вземането продължава да съществува като материално право. Счита, че погасителната давност като юридически факт, не погасява правото на кредитора, а поражда материално право за длъжника да откаже изпълнение, което е насочено към кредитора.

Поддържа, че е неоснователно възражението и по отношение на обезщетението за забавено плащане. Съгласно чл.35 от ОУ „Потребител, който не изпълни задължението си за плащане в срок на дължимата сума за използваната електрическа енергия, дължи на продавача обезщетение за забава в размер на законната лихва за забава за всеки просрочен ден“. Уговорката в чл. 35 от договора при Общи условия е такава за плащане на неустойка в случай на забавено плащане и има характер на самостоятелен иск по чл.92 ЗЗД, вр. с чл. 35 от ОУ. В договора има изрична разпоредба, т.е. предвидена е неустойка за случаите на забавено плащане. Във фактурите вземането също изрично е описано като „неустойка“.

Съгласно трайната съдебна практика, изпращането на самата фактура представлява

покана за плащане от кредитора.

В съдебно заседание ищецът, редовно призован, не се явява, представлява се от процесуален представител адвокат И., който в писмена молба поддържа предявения иск, изразява становище за основателност на същия, като се претендират сторените по делото разноски, с представен списък по чл. 80 от ГПК.

В съдебно заседание ответното дружество, редовно призовано се представлява от юрисконсулт М..... която поддържа подадения отговор, като се иска отхвърляне на иска. В случай, че същият бъде уважен е сторено възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение от ищеца.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните писмени и гласни доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното:

Страните не спорят, че ищецът Н. Л. Д. е страна по договор за доставка на ел. енергия по открита партия с Клиентски номер: .....–абонат на ответното дружество..... „Ел./с предишно наименование "Ч..... за адрес гр. Б.

..... Видно от представените по делото писмени доказателства "Ч.....е търговско дружество, което притежава лиценз за обществено снабдяване с електрическа енергия №.....по Закона за енергетика, включително за територията на О..... Съгласно § 129, ал 2 от ПЗР на Закона за енергетиката до издаване на лицензи за краен снабдител обществените снабдители с електрическа енергия изпълняват функциите на крайни снабдители на съответните територии, произтичащи от ЗЕ, и издадените им лицензи за обществено снабдяване с електрическа енергия, доколкото не му противоречат. Ответното дружество е краен снабдител, а ищеца е клиент на ел. енергия. В посочените качества, страните са обвързани от Общите условия със силата на закон за тях на основание чл. 20а от ЗЗД.

По делото са приети ОУ, като същите са публикувани в централен и в местен всекидневник.

Съгласно чл. 4, ал. 2 от Общите условия на договорите за продажба на електрическа енергия на ответното дружество, потребител на електрическа енергия за битови нужди е физическо лице – собственик или ползвател на имот, присъединен към електроразпределителната мрежа съгласно действащото законодателство, което ползва електрическа енергия за домакинството си. Член 4, ал. 3 от Общите условия предвижда, че правата и задълженията на потребител на електрическа енергия може да упражнява друго лице при условие, че собственикът или титулярът на вещното право на ползване на имота е представил изрично писмено съгласие дадено пред продавача или нотариус с нотариална заверка на подписа, това лице да бъде потребител на електрическа енергия за определен срок.

Съгласно чл. 19 от Общите условия, потребителите са задължени да заплащат на продавача стойността на електрическата енергия и сумите за пренос на същата веднъж месечно, по утвърдени цени от ДКЕВР, като продължителността на срока за плащане е 10 дни от фактурирането.

Съгласно чл.35 от ОУ „Потребител, който не изпълни задължението си за плащане в срок на дължимата сума за използваната електрическа енергия, дължи на продавача обезщетение за забава в размер на законната лихва за забава за всеки просрочен ден“.

От приетата по делото справка за непогасени задължения на името на ищеца с клиентски № 300145964111е видно, че ответното дружество е начислило главницата в общ размер от 8 537,59 лв. за използвано количество електрическа енергия в имота на ищеца за период от м.10.2007г. до 12.10.2018г., както и лихва за забава в размер на 7 486,64 лв. за период от 11.12.2007г. до 18.07.2022г.

Видно от представените по делото заявления от ищеца до ответното дружество Н. Д. като клиент и с оглед обстоятелството, че захранването в имота му е спряно поискал справка относно размер на дължимата сума, като от страна ответника му било указано, че следва да

заплати съответната услуга за справка-на 25.03.2022г. било входирано Заявление в „Ч.....с вх.№ СЕ-ДОС-933, с което поискал да бъде издадена необходимата справка. Във връзка с дадения отговор подал Заявление за услуги по ценоразпис, предоставяни от „Ч..... с Вх.№ 12004599470/14.04.2022г., с което поискал да бъде издадена справка за задълженията на ищеца за имот в гр.Б.....с клиентски номер 300145964111. На 29.04.2022г. получил отговор по имейл от „Е..... /преобразувано по справка от Търговския регистър на 28.04.2022г. от „ Ч..... в „Е....., с което бил информиран, че за период от 36 (тридесет и шест) месеца назад, считано от месец април 2019г. до месец април 2022г. по договор за продажба на електрическа енергия с клиентски номер 300145964111 не е подавана информация за отчетени, консумирани количества енергия, както и че поради тази причина, въз основа на заплатена цена за съответната услуга, като приложено изпращат справка за налични задължения за цитирания по горе период. Ищецът подал заявление с Вх. № 1204621850/09.05.2022г. до Е....., с което поискал да му бъде предоставена пълна информация за така формираното вземане по главници по фактури, лихви, акцесорни вземания и други суми, формиращи вземането, в общ размер от 15 880,19 лева, като на същата дата входиран и второ заявление с вх.№ 1204621804/09.05.2022г. до Е. с к.....оето заявил, че желае „Е..... да отпише така посочената обща сума формирана от главница: 8 537,59 лева /осем хиляди петстотин тридесет и седем лева и 59 ст./ и лихва: 7 342,60 лева /седем хиляди триста четиридесет и два лева и 60 ст./. На 17.05.2022г. получил 2 /два/ отговора по имейл от Е..... от отговор на заявление с Вх.№ 1204621850/09.05.2022г. и заявление с вх.№ 1204621804/09.05.2022г., които по съдържание са идентични, в които ответното дружество развива съображения за погасителната давност.

Въз основа на така установената фактическа обстановка съдът намира следното от правна страна:

Предявени са обективно и кумулативно съединени отрицателни установителни искове с правно основание чл. 124 от ГПК.

Съдът намира, че предявените отрицателни установителни искове са допустими. Неоснователно е стореното от ответника възражение, че предявеният иск е недопустим, тъй като не било налице правен интерес. Съгласно наложилата се съдебна практика намерила израз в Определение № 338/18.08.2018г. по гр. д. № 209/2018г. по описа на ВКС, IV ГО при липса на данни, а и твърдения на страните за провеждано производство по реда на чл. 410 ГПК, завършило с влязла в сила заповед за изпълнение, съответно с влязло в сила решение по чл. 415 ГПК или приключило исково производство по общия процесуален ред, респ. за образувано изпълнително производство за процесното вземане, то няма процесуална пречка, изразяваща се в наличие на специален ред по чл. 424 или чл. 439 ГПК, която изключва общия по който длъжникът да може да се защити с иск по чл. 124 ГПК, тъй като ищецът не разполага с друг път на защита. Липсата на правен интерес не може да се обоснове с възможността на длъжника да „чака” предявяване вземането пред съд от кредитора и тогава да прави изключващи, унищожавачи или погасяващи спорното право възражения, тъй като подобно разбиране не почива на закона. Освен това всяко право може да бъде заявено както с възражение, така и да бъде предявено с иск - така Решение № 76 от 7.05.2013 г. на ВКС по гр. д. № 391/2012 г., IV г. о., ГК. Редът, по който длъжникът се защитава, зависи от неговия собствен избор. По аргумент от мотивите към т. 2 от Тълкувателно решение № 8/2012г. на ОСГК на ВКС, диспозитивното начало в гражданския процес се проявява в това, че участникът в правен спор сам определя кога, доколко и какъв обем защита да търси. Правният интерес от решаване на правния спор винаги произтича от конкретните обстоятелства, в които спорът се изразява и чрез които всеки от спорещите твърди, че се засяга правната му сфера. В този смисъл длъжникът по едно вземане не е длъжен да чака същото да бъде предявено по съдебен ред чрез осъдителен иск или по реда на заповедното производство, за да реализира своята защита чрез възражението си за давност. Не съществува законова пречка длъжникът да поеме инициативата в процеса, като предяви отрицателен установителен иск по чл.124, ал.1 ГПК, позовавайки се на изтеклия давностен срок по отношение на вземането, като по този начин препятства възможността на ищеца да

го претендира в бъдеще. Действително с изтичането на погасителната давност – период от време, определен от закона, през който кредиторът – носител на субективното право бездейства, не се погасява самото субективно право, а се погасява правото на кредитора да иска защита на нарушеното си субективно материално право. Сам по себе си отрицателният установителен иск, че правото не съществува е недопустим, освен в определени от закона случаи, при наличие на правен интерес, както и ако кредиторът е предприел принудително изпълнение. В конкретния случай, обаче, наличието на правен интерес от предявяването му е обусловен от факта, че електроснабдяването е прекъснато, а съгласно Общите условия възстановяването му е обвързано с отстраняване на причина за прекъсването – в случая незаплащането на потребената ел. енергия. В този смисъл ищецът има правен интерес да установи, че не дължи сумите, за да отпадне причината за прекратяването на електроснабдяването, поради което исковете са допустими.

Разгледани по същество исковете са и основателни по следните съображения. Не се спори от страните, а в този смисъл са и доказателствата по делото, че страните се намират в облигационна връзка по договор за доставка на електрическа енергия, по силата на която ответното дружество е начислило процесните суми за плащане от ищеца.

Спорно между страните е погасено ли е по давност вземането на ответника, като няма спор, че той не е предприел никакви действия по съдебно установяване или събиране на това вземане, нито принудително такова по реда на заповедното производство или по реда на чл. 254 ГПК (отм.); – издаване на изпълнителен лист на несъдебно изпълнително основание по ГПК (отм.); Доколкото в случая е предявен отрицателен установителен иск - за това, че съответните суми са недължими, в тежест на ответника в процеса е да установи основанието от което те произтичат, периода, за който са начислени, и конкретният им размер, както и извършване на действия по принудителното му събиране и претендиране в рамките на процесния период на изтеклата давност. Дори и да се приеме, че сумите са дължими въз основа на описаните фактури (макар и същите да не са представени като писмени доказателства, но доколкото не се оспорва обстоятелството от къде точно произтича вземането), предвид на това, че ищецът е навел съображения за погасяване на задължението му поради изтекла давност, съдът дължи произнасяне по този основен за крайното разрешаване на спора въпрос.

Погасителната давност е сложен юридически факт, съвкупност от два елемента: бездействие на титуляра на правото и изтичането на определен период от време. Съгласно чл. 114 от ЗЗД давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо, като според ал. 2 на същата разпоредба, ако е уговорено, че вземането става изискуемо след покана, давността започва да тече от деня, в който задължението е възникнало. Съгласно чл. 111, буква "в" от ЗЗД с три годишна давност се погасяват периодичните задължения, вкл. и тези за лихви, като съгласно чл. 119 от ЗЗД с погасяване на главното задължение се погасяват и произтичащите от него допълнителни вземания, макар за тях давността да не е изтекла.

Съдът приема, че вземанията, за които е предявен иска са периодични, поради което и за тези вземания съобразно чл. 111, буква "в" от ЗЗД погасителната давност е 3 години. Съгласно чл. 111 б. "в" от ЗЗД с тригодишна давност се погасяват вземанията за наем, лихви и други периодични плащания. Според тълкувателно решение № 3/18.05.2012 г. на ОСГТК на ВКС понятието "периодично плащане" по смисъла на горесцитираната норма се характеризира с изпълнение на повтарящи се задължения за предаване на пари или други заместими вещи, имащи единен правопораждащ факт, чиито падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите на плащанията са изначално определени или определяеми, без да е необходимо периодите да са равни и плащанията да са еднакви. Задължението за заплащане на ел. енергия на длъжника има точно характеристиките на определено периодично плащане - дължат се повтарящи се престации, породени от един правен факт (договор за доставка на ел. енергия), падежът на плащанията по фактурите настъпва на определени интервали от време (на определена дата от месеца), без значение дали периодите са равни или плащанията еднакви. В случая се касае именно за

периодични платежи, чиято изискуемост е настъпвала през определен интервал от време с определяем размер на плащанията, поради което същите се погасяват с изтичане на по-кратката тригодишна давност. Ето защо съдът намира, че вземането на ответника за главница се явява действително погасено по давност, доколкото от началния момент на давността, считан от настъпване на изискуемостта на вземането, до предявяване на иска е изтекъл срок по-голям от три години – въпросните фактури са били издадени съответно първата на 26.10.2007г. с падеж 13.11.2007г. и последната на 22.10.2018г. с падеж 15.11.2018г., а искът е предявен на 10.06.2022 г. При липсата на твърдения и доказателства за спиране или прекъсване на давността, съдът приема за погасени по давност всички месечни вземания, чиято изискуемост е настъпила преди повече от три години назад, каквито са процесните вземания в общ размер на 8 537, 59 лв. главница, което налага извод за основателност на иска за главница в пълен размер.

По отношение на акцесорното задължение за лихва разпоредбата на чл. 119 от ЗЗД предвижда, че с погасяването на главното задължение, се погасяват и произтичащите от него допълнителни задължения- акцесорните вземания за лихви, неустойки и т. н., макар давността за тях да не е изтекла, тоест погасява се и акцесорното вземане за обезщетение за забава, респ. неустойка, както я нарича ответното дружество върху главницата. Предвид изложеното и вземането за лихви в посочения в исковата молба размер от 7 342, 60 лв. е погасено поради изтекла давност.

Поради изложеното съдът счита, че вземането на ответника, както за главница, така и за лихва се явява действително погасено по давност, доколкото от началния момент на давността, считан от настъпване на изискуемостта на главното вземане, до предявяване на иска е изтекъл срок по-голям от три години.

С оглед изхода на делото и уважаването на исковете съдът намира, че ответникът следва да заплати на ищеца сторените разноски. Ищецът е сторил разноски в размер на 635, 21 лв.- държавна такса и 2000, 00 лв. заплатено адвокатско възнаграждение. Разпоредбата на чл. 78, ал. 5 ГПК предвижда право за страната, която с оглед изхода на делото е задължена да заплати на насрещната страна разноски за адвокатско възнаграждение, да поиска от съда намаляване на уговореното и платено адвокатско възнаграждение, когато то се явява прекомерно с оглед фактическата и правна сложност на делото.

Съдът като взе предвид цената на предявените искове, както и разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т. 4 от НАРЕДБА № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения констатира, че минималното адвокатско възнаграждение е в размер на 1006, 41 лв. Претендираното възнаграждение и заплатено такова е 2000, 00 лв. Ако заплатеното от страната възнаграждение е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът по искане на насрещната страна може да присъди по-нисък размер на разноските за адвокатско възнаграждение, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл.36 от ЗА - ар.чл.78 ал.5 от ГПК. Съгласно т.3 на Тълкувателно решение №6/06.11.2013 г. по тълк. д.№ 6/2012 г. на ВКС, ОСГТК, при намаляване на подлежащо на присъждане адвокатско възнаграждение поради прекомерност по реда на чл.78 ал.5 от ГПК, съдът не е обвързан от предвиденото в §2 от Наредба № 1/09.07.2004 г. ограничение и е свободен да намали възнаграждението до предвидения в същата наредба минимален размер. Съдът споделя доводите на ответното дружество за прекомерност на адвокатското възнаграждение като в случая държи сметка за цената на иска, естеството на производството и извършените процесуални действия от процесуалния представител на ищеца, който не се е явил в единственото съдебно заседание, а е подал писмена молба. Делото не е нито с фактическа, нито с правна сложност, Предвид това, съдът намира, че адвокатският хонорар на пълномощника на ответника следва да се намали като прекомерен от сумата 2000, 00 лв. на сумата 1007, 00 лв., като съдът не е длъжен да намали същото до минималния такъв.

С оглед изложеното ответното дружество следва да бъде осъдено да заплати на ищеца сумата от 1642, 21 лв.

Воден от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените от Н. Л. Д., с ЕГН *****, с адрес с. С..... чрез пълномощник адвокат В. И., с адрес за връчване на съобщения гр. С..... против „Е..... ЕИК. съ.....с седалище и адрес на управление гр. С....., представлявано от Д..... и Х.....искове с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК и чл. 124, ал. 1 ГПК, във вр. с чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че Н. Л. Д., с ЕГН *****, не дължи на „Е.....сумата в общ размер на 15 880,19 лв. /петнадесет хиляди осемстотин и осемдесет лева и деветнадесет стотинки/, от която главница в размер на 8 537,59 лева /осем хиляди петстотин тридесет и седем лева и петдесет и девет стотинки/ представляваща продажна цена за доставена електрическа енергия и лихва за забава в размер на 7 342,60 лв. /седем хиляди триста четиридесет и два лева и шестдесет стотинки/, за обект находящ се гр.Б.....с клиентски номер.....поради погасяване на задълженията по давност.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК „Е..... със седалище и адрес на управление .....гр. С.бизнес център, представлявано от Д..... и Х..... да заплати на Н. Л. Д., с ЕГН *****, с адрес с. ....чрез пълномощник адвокат В. И., с адрес за връчване на съобщения гр. С..... сумата от 1642, 21 лв. /хиляда шестстотин четиридесет и два лева и двадесет и една стотинки/, представляваща разноски по делото.

Решението може да се обжалва с въззивна жалба пред Окръжен съд- Б..... чрез РС-Б..... в двуседмичен срок от връчването му на страните.

ПРЕПИС от настоящото Решение да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – Благоевград: _____